

„Isus Hristos este același ieri și azi și în veci.” (Evrei 13.8)

SCRISOARE CIRCULARĂ

OCTOMBRIE 2011

Vă salut pe toți din adâncul inimii în scumpul Nume al Domnului nostru Isus Hristos, cu versetul din Gen. 2: 1-2:

„Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor. În ziua a șaptea, Dumnezeu și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse”.

Dumnezeu duce la bun sfârșit tot ceea ce El a început. La sfârșitul lucrării Sale pe pământ, Domnul nostru a putut spune, „...am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.” (Ioan 17:4b). Același cuvânt „isprăvit”, care este scris în legătură cu creația, îl găsim în Noul Testament atunci când Domnul nostru fiind atârnat pe cruce, a strigat: „S-a isprăvit!” (Ioan 19:30).

Făgăduința referitoare la desăvârșirea lucrării de răscumpărare sună astfel: „Căci Domnul Se va scula, ca la muntele Perațim, și Se va mânia, ca în valea Gabaonului, ca să-Și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, ca să-Și împlinească lucrul, lucrul Lui nemaiauzit.” (Isa. 28:21).

Confirmarea acestei făgăduințe o găsim scrisă în Noul Testament: „Uitați-vă, disprețuitorilor, mirați-vă și pieriți; căci în zilele voastre, am să fac o lucrare pe care n-o veți crede nicidecum dacă v-ar istorisi-o cineva.” (Fapte 13:41). Nu ajunge doar să auzim despre ea, noi trebuie s-o trăim cu adevărat. Unii oameni o nesocotesc; alții se bucură și au parte de ceea ce face Dumnezeu.

De la bun început Dumnezeu a avut un plan de mântuire cu omenirea pe care îl duce la îndeplinire în decursul timpului și pe care în cele din urmă îl va și isprăvi. El a intervenit mereu în istoria omenirii alegând anumite persoane ca proroci ai Săi prin care El a putut vorbi și acționa (Amos 3:7). Fără nicio excepție, o chemare și o

trimitere divină au avut întotdeauna un rezultat. Adevărații credincioși au recunoscut întotdeauna mesajul din timpul lor și au avut parte de ceea ce făcea Dumnezeu în acel timp. Următoarele exemple arată cu claritate acest lucru.

Despre Noe citim: „*Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului.*” (Gen. 6:8)

Noe a primit o însărcinare și el a dus-o la îndeplinire: „*Așa a și făcut Noe: a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu.*” (Gen. 6:22).

Toți cei ce au crezut ceea ce spunea prorocul, și anume că urma să vină potopul, au intrat în corabie. Cei care nu au crezut spusele lui, nu au intrat și au rămas afară. În cele din urmă, ploaia a căzut așa cum a fost prezis; apele au crescut și toți cei ce nu au crezut mesajul lui Noe au pierit. Dar pentru cei ce l-au crezut și au intrat în corabie, mesajul lui Noe a fost salvarea lor.

Ceea ce s-a întâmplat atunci ne slujește nouă drept pildă pentru că Domnul nostru a spus: „*Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe ... Tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului.*” (Luca 17:26-30).

Avraam L-a crezut și el pe Dumnezeu și a urmat porunca Domnului: a părăsit țara în care trăia și s-a dus într-o țară pe care Domnul voia să i-o dea ca moștenire. Acolo a primit făgăduința că va avea un fiu ca moștenitor. „*Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.*” (Gen. 15:6), „*După cum este scris: „Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri.” El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu în care a crezut, care învie morții și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi.*” (Rom. 4:17). Avraam L-a ascultat pe Dumnezeu și s-a supus la tot ceea ce i-a spus Domnul să facă.

El a fost gata chiar să-l jertfească pe fiul său Isaac atunci când Dumnezeu i-a cerut s-o facă. Totuși, Dumnezeu a intervenit și i-a răsplătit ascultarea de credință. „*Îngerul Domnului a chemat a doua oară din ceruri pe Avraam și a zis: „Pe Mine însuși jur, zice Domnul: pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei.*” (Gen. 22:15-17).

Credința și ascultarea merg întotdeauna împreună – așa cum a fost cu Avraam, la fel este și cu toți adevărații credincioși. De aceea a spus Isus: „*Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit.*” (Marcu 16:16). Oricine crede cu adevărat, se lasă botezat. Fără botez, credința nu este cu mult mai mult decât o recunoaștere cu buzele. Căci este scris: „*Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.*” (Ioan 3:36). Credința vine din vestirea Cuvântului, devine o descoperire personală, ne pune în legătură cu Dumnezeu și ne călăuzește la ascultare și supunere.

„*Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănire”; și el a fost numit „prietenul lui Dumnezeu.” Vedeți, dar, că omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință. Tot așa, curva Rahav: n-a fost socotită și ea neprihănită prin fapte, când a găzduit pe soli și i-a scos afară pe altă cale? După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă.*” (Iacov 2:21-26).

Faptele despre care este vorba aici nu sunt acelea pe care oamenii le fac după voia lor, ci acelea pe care le fac prin ascultare de credință în conformitate cu Cuvântul și voia lui Dumnezeu.

Despre apostoli este scris: „*Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semnele care-l însoțeau.*” (Marcu 16:20). Însuși Domnul cel înviat spusese: „*Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede...*” (Marcu 16:17). Rezultatul este confirmarea divină a făgăduinței.

Moise a avut o chemare și o trimitere cu o semnificație deosebită în ce privește planul de mântuire: „*Îngerul Domnului i S-a arătat într-o flacără de foc, care ieșea din mijlocul unui rug. Moise s-a uitat; și iată că rugul era tot un foc, și rugul nu se mistuia deloc.*” (Ex. 3:2). Rezultatul a fost scoaterea Israelului din robia egipteană. „*Așa vorbește Domnul: „Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut. Îți spun: „Lasă pe fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească...”*” (Ex. 4:22-23). Domnul îi făgăduise deja acest lucru lui Avraam: „*Să știi hotărât*

că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu: și pe urmă va ieși de acolo cu mari bogății.” (Gen. 15:13-14).

Însărcinarea lui a fost încununată cu succes: ieșirea din robie a avut loc; Marea Roșie s-a despărțit și cei răscumpărați au trecut prin mijlocul ei călcând pe pământ uscat. Lui i-a fost îngăduit să vadă Țara făgăduită, de pe Muntele Nebo, înainte de a muri (Deut. 32:49).

Sfânta Scriptură spune despre el următoarele: *„În Israel nu s-a mai ridicat proroc ca Moise, pe care Domnul să-l fi cunoscut față în față.”* (Deut. 34:10). Oricine l-a crezut pe Moise, L-a crezut pe Dumnezeu și oricine L-a crezut pe Dumnezeu, l-a crezut pe Moise.

Moise a spus întregului Israel: *„Astăzi”, le-a zis el, „eu sunt în vârstă de o sută douăzeci de ani: nu voi mai putea merge în fruntea voastră și Domnul mi-a zis: „Tu să nu treci Iordanul!” Domnul Dumnezeul tău va merge El însuși înaintea ta, va nimici neamurile acestea dinaintea ta și vei pune stăpânire pe ele. Iosua va merge înaintea ta, cum a spus Domnul.”* (Deut. 31:2-3). Moise a spus adunării lui Israel și în special lui Iosua ce trebuie să facă mai departe, și anume să se conformeze poruncilor Domnului. Abia după aceea s-a încheiat slujba lui.

La fel și Iosua a avut o trimitere divină. Însărcinarea lui deosebită este descrisă în mai multe texte din Scriptură (Num. 27:18-19, Deut. 1:38, Deut 3:28, Deut. cap. 31). Și lui Domnul i-a vorbit și l-a însărcinat: *„Nu ți-am dat Eu oare porunca aceasta: „Întărește-te și îmbărbătează-te? Nu te înpăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul Dumnezeul tău este cu tine în tot ce vei face.”* (Iosua 1:9). Rezultatul a fost că cele 12 seminții au trecut prin Râul Iordan purtând chivotul legământului, în care se găsea Cuvântul lui Dumnezeu și au luat în stăpânire Țara făgăduită.

„Atunci Iosua a vorbit Domnului, în ziua când a dat Domnul pe amoriți în mâinile copiilor lui Israel, și a zis în fața lui Israel: „Oprește-te, soare, asupra Gabaonului, și tu, lună, asupra văii Aialonului!” Și soarele s-a oprit, și luna și-a întrerupt mersul, până ce poporul și-a răzbnat pe vrăjmașii lui. Lucrul acesta nu este scris

oare în Cartea Dreptului? Soarele s-a oprit în mijlocul cerului și nu s-a grăbit să apună, aproape o zi întreagă.” (Iosua 10:12-13). Oricine l-a crezut pe Iosua, L-a crezut pe Dumnezeu care l-a însărcinat și a avut parte de rezultatul divin. „N-a mai fost nicio zi ca aceea, nici înainte, nici după aceea, când Domnul să fi ascultat glasul unui om; căci Domnul lupta pentru Israel.” (Iosua 10:14). Și în acest timp Domnul va asculta glasul aleșilor Săi care strigă zi și noapte către El; și vine o zi deosebită pentru Biserică, o zi cum n-a mai fost până acum.

La sfârșit, omul lui Dumnezeu a putut spune:

„Iată că astăzi eu mă duc pe calea pe care merge tot ce este pământesc. Recunoașteți, dar, din toată inima voastră și din tot sufletul vostru, că niciunul din toate cuvintele bune rostite asupra voastră de Domnul Dumnezeu vostru n-a rămas neîmplinit; toate vi s-au împlinit; niciunul n-a rămas neîmplinit.” (Iosua 23:14).

David, împăratul uns peste Israel conform voiei lui Dumnezeu, a avut dorința să aducă chivotul legământului – care fusese făcut pe vremea lui Moise și a fost purtat peste Iordan în vremea lui Iosua – la locul destinat lui.

„Atunci David a zis: „Chivotul lui Dumnezeu nu trebuie purtat decât de leviți, căci pe ei i-a ales Domnul să ducă chivotul lui Dumnezeu și să-I slujească pe vecie.” (1 Cron. 15:2).

„Tot Israelul a suit chivotul legământului Domnului cu strigăte de bucurie, cu sunete de goarne, de trâmbițe și de chimvale, și făcând să răsunе lăutele și arfele.” (1 Cron. 15:28).

Încoronarea întregii lucrări ne este prezentată în 1 Cron. cap. 16. Fiecare ar trebui să citească pentru sine despre acest eveniment. Cântarea de laudă a lui David este o capodoperă de cuvânt profetic: „Aduceți-vă aminte totdeauna de legământul Său; de făgăduințele Lui, făcute pentru o mie de neamuri de oameni, de legământul pe care l-a făcut cu Avraam și de jurământul pe care l-a făcut lui Isaac; El l-a făcut o lege pentru Iacov, un legământ veșnic pentru Israel, zicând: „Îți voi da țara Canaanului ca moștenire care v-a căzut la împărțea.” (1 Cron. 16:15-18).

Solomon a fost rânduit mai dinainte de către Dumnezeu pentru a zidi Templul Domnului. Punctul culminant a fost momentul în care

norul supranatural a umplut Sfânta Sfintelor; prin aceasta Dumnezeu Însuși a confirmat făgăduința (1 Cron. 17:11-12; 22:9-10):

„Domnul a împlinit cuvintele pe care le rostise. Eu m-am ridicat în locul tatălui meu, David, și am șezut pe scaunul de domnie al lui Israel, cum vestise Domnul, și am zidit casa Numelui Domnului Dumnezeului lui Israel.” (1 Împ. 8:20).

Fiecare bărbat al lui Dumnezeu a primit instrucțiuni precise asupra lucrurilor care trebuiau spuse și făcute.

Prorocul Ilie a primit însărcinarea din partea lui Dumnezeu atunci când copiii lui Israel ajunseseră din nou la un punct de răscruce. În timpul unei mari foamete, Dumnezeu i-a poruncit să învie pe fiul unei văduve și să-i țină pe amândoi în viață. Acolo este vorba despre ulei și urciior, așa cum în Matei 25 este scris despre ulei, lămpi și vase.

„Căci așa vorbește Domnul Dumnezeul lui Israel: „Făina din oală nu va scădea, și untdelemnul din urciior nu se va împuțina până în ziua când va da Domnul ploaie pe fața pământului.” Ea s-a dus și a făcut după cuvântul lui Ilie. Și multă vreme a avut ce să mănânce, ea și familia ei și Ilie. Făina din oală n-a scăzut, și untdelemnul din urciior nu s-a împuținat, după cuvântul pe care-l rostise Domnul prin Ilie.” (1 Împ. 17:14-16). Indiferent de cât ulei era necesar în curgerea anilor, ulciiorul a rămas plin. Tot așa, indiferent de câtă pâine era nevoie, vasul rămânea plin. Era AȘA VORBEȘTE DOMNUL și așa s-a întâmplat.

Pe baza celor întâmplate, văduva a recunoscut că Ilie era un proroc:

„Și femeia a zis lui Ilie: „Cunosc acum că ești un om al lui Dumnezeu, și cuvântul Domnului în gura ta este adevăr!” (1 Împ. 17:24).

La sfârșit s-a ajuns la momentul crucial al deciziei de pe Muntele Carmel.

„Atunci Ilie s-a apropiat de tot poporul și a zis: „Până când vreți să șchiopătați de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal!” Poporul nu i-a răspuns nimic.” (1 Împ. 18:21).

Netulburat de cei 450 de proroci ai lui Baal și de cei 400 de proroci ai Astarteei, omul lui Dumnezeu a rezidit altarul. El a luat 12 pietre după numărul celor 12 seminții ale lui Israel, a strâns poporul împreună, a umplut patru vedre cu apă și le-a turnat peste jertfă, totul repetându-se de trei ori. Da, și apoi a venit răspunsul, pentru că omul lui Dumnezeu a făcut totul exact cum îi poruncise Domnul:

„În clipa când se aducea jertfa de seară, prorocul Ilie s-a apropiat și a zis: „Doamne Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Israel! Fă să se știe astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel, că eu sunt slujitorul Tău și că toate aceste lucruri le-am făcut după porunca Ta. Ascultă-mă, Doamne, ascultă-mă, pentru ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, ești adevăratul Dumnezeu, și să le întorci astfel inima spre bine!” (1 Împ. 18:36-37).

Slujba prorocului Ilie a avut un rezultat divin pentru întreg Israelul. Căci așa este scris: *„...și să le întorci astfel inima spre bine!”* Observați: nu capetele lor în care se formează argumentele, ci inimile în care locuiește credința au fost întoarse la Dumnezeu.

Dumnezeu Însuși a întors inimile poporului Său. Pentru a face aceasta, El l-a folosit pe prorocul Ilie cu mesajul aceluia ceas.

„Atunci a căzut foc de la Domnul și a mistuit arderea de tot, lemnele, pietrele și pământul, și a supt și apa care era în șanț. Când a văzut tot poporul lucrul acesta, au căzut cu fața la pământ și au zis: „Domnul este adevăratul Dumnezeu! Domnul este adevăratul Dumnezeu!” (1 Împ. 18:38-39).

Șchiopătarea de ambele picioare, fuga după preoții lui Baal și ai Astarteei se terminase, căci se luase o decizie divină și poporul a strigat:

„Domnul este adevăratul Dumnezeu! Domnul este adevăratul Dumnezeu!”

Slujba lui Ilie a fost încoronată cu un rezultat puternic; foametea a încetat și ploaia abundentă a căzut (1 Împ. 18:41-46). Domnul Dumnezeu a confirmat și a dat mai târziu făgăduința:

„Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșătoare.” (Mal. 4:5).

Această făgăduință a fost și este de o importanță foarte mare pentru planul de mântuire, că Domnul nostru a confirmat-o în Noul Testament.

Când ucenicii Săi L-au întrebat despre venirea lui Ilie, El le-a răspuns cu următoarele cuvinte: „Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie, și să așeze din nou toate lucrurile.” (Mat. 17:11).

Pentru ca totul să fie bazat pe mărturia a doi sau trei martori, citim și în Marcu 9:12: „Ilie va veni întâi; și va așeza din nou toate lucrurile.” Acesta este AȘA VORBEȘTE DOMNUL și trebuia să aibă loc înainte de venirea zilei Domnului.

Slujba lui Ioan Botezătorul a fost încununată cu o mare izbândă: mulțimi de oameni din toată Iudea și din Ierusalim au venit la el, au ascultat predica lui și au fost botezați în Iordan (Marcu 1:1-8). „Dar fariseii și învățătorii Legii au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei, neprimind botezul lui.” (Luca 7:30). El era prorocul făgăduit care trebuia să pregătească drumul la prima venire a Domnului (Mal. 3:1). Respingerea lui și a slujbei sale, însemna respingerea voii lui Dumnezeu.

Domnul nostru l-a confirmat pe Ioan: „căci el este acela despre care s-a scris: „Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu care Îți va pregăti calea înaintea Ta.” (Mat. 11:10).

De o mare însemnătate este și faptul că Marcu a rânduit slujba celui ce avea să pregătească calea Domnului în conformitate cu Isaia 40:3 și Maleahi 3:1:

„Începutul Evangheliei lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. După cum este scris în prorocul Isaia: „Iată, trimit înaintea Ta pe solul Meu, care Îți va pregăti calea...glasul celui ce strigă în pustie: „Pregățiți calea Domnului, neteziți-I cărările”, a venit Ioan care boteza în pustie, propovăduind botezul pocăinței spre iertarea păcatelor.” (Marcu 1:1-4).

Mulțimile l-au auzit spunând: „Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-I duc încălțămintea. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.” (Matei 3:11). În ziua de Rusalii, Petru a răspuns miilor de oameni care au ascultat și au crezut vestirea sa:

„Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeu nostru.” (Fapte 2:38-39).

Atât de sigur cum a început Noul Testament al iubitului nostru Răscumpărător cu împlinirea făgăduințelor biblice, la fel de sigur se va și încheia cu împlinirea făgăduințelor biblice. Una din cele mai importante făgăduințe ale sfârșitului timpului de har este apariția unui om trimis de Dumnezeu cu o slujbă asemenea celei pe care a avut-o Ilie.

Prin Ioan Botezătorul s-a împlinit: *„El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul Dumnezeu lor. Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El.” (Luca 1:16-17).* Acum inimile copiilor lui Dumnezeu sunt întoarse la credința părinților de la început și prin aceasta se împlinește cea de a doua parte a făgăduinței referitoare la Ilie din Mal. 4:5-6: *„...și inima copiilor spre părinții lor ...”* (vers. 6b). Cuvântul lui Dumnezeu este desăvârșit.

Ioan Botezătorul a fost întreat: *„Dar cine ești? Ești Ilie?”* Și el a zis: *„Nu sunt!”* *„Ești prorocul (acela)?”* Și el a răspuns: *„Nu! ... „Eu”, a zis el, „sunt glasul celui ce strigă în pustie: „Neteziți calea Domnului”, cum a zis prorocul Isaia Ei i-au mai pus următoarea întrebare: „Atunci de ce botezi, dacă nu ești Hristosul, nici Ilie, nici prorocul (acela)?”* (Ioan 1:21, 23, 25).

Cel ce a mers înaintea primei veniri a Domnului a venit și L-a făcut cunoscut pe Mântuitorul făgăduit, spunând: *„Cine are mireasă este mire; dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui: și această bucurie, care este a mea, este deplină.”* (Ioan 3:29).

Atunci, după trăirea puternică de pe muntele schimbării la față, ucenicii L-au întreat pe Învățătorul de ce cărturarii îl așteaptă pe Ilie, *„Drept răspuns, Isus le-a zis: „Este adevărat că trebuie să vină întâi*

„Ilie, și să așeze din nou toate lucrurile.” Referitor la Ioan Botezătorul este scris: *„Dar vă spun că Ilie a și venit, și ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut. Tot așa are să sufere și Fiul omului din partea lor.”* (Matei 17:11-12).

A fost o dublă afirmație a Domnului Însuși: prima referitoare la Ilie care trebuia să vină și cealaltă referitoare la Ioan, cel care a mers înaintea Lui în duhul lui Ilie și a cărui slujbă se încheiase deja. Acel Ilie care trebuia să așeze din nou toate lucrurile putea apărea doar acum, înaintea încheierii timpului de har, și anume înainte să vină ziua cea mare și înfricoșată a Domnului, înainte ca soarele să se întunece și luna să se prefacă în sânge (Ioel cap. 3, Fapte 2:20). Ioan a apărut la începutul zilei mântuirii, care este încă în desfășurare (Isaia 49.6-8, 2 Cor. 6:2).

Astfel s-a răspuns la întrebarea referitoare la Ilie: mai întâi cu Ioan Botezătorul și acum cu prorocul dinaintea celei de a doua veniri a lui Hristos.

În întregul Vechi Testament vedem calea lui Dumnezeu cu prorocii și cu Israel. Apoi a fost deschisă calea de la Vechiul la Noul Testament: *„Legea și prorocii au ținut până la Ioan; de atunci încoace, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește: și fiecare, ca să intre în ea, dă năvală.”* (Luca 16:16, Matei 11:12-15).

Petru a fost bărbatul primului ceas. Lui i-a spus Domnul: *„Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.”* (Matei 16:19).

Petru a fost cel care și-a îndeplinit însărcinarea acolo, în odaia de sus, unde ucenicii așteptau revărsarea Duhului Sfânt: *„În zilele acelea, Petru s-a sculat în mijlocul fraților – numărul celor adunați laolaltă era de aproape o sută douăzeci – și a zis: Fraților această Scriptură (Ps. 41:10, Ps 109:5, Ioan 13:18) trebuia să se îplinească...”* (Fapte 1:15-26). El a clarificat conform Scripturii situația creată de trădarea și moartea lui Iuda și astfel locul acestuia printre apostoli a fost preluat de Matia.

Imediat după revărsarea Duhului Sfânt, atunci a fost întemeiată Biserica nou testamentară (Fapte cap. 2), Petru a folosit cheile

împărăției cerurilor și a lămurit mulțimea de oameni care se adunase, arătând că ceea ce se întâmpla era conform Scripturii: „*Atunci, Petru s-a sculat în picioare cu cei unsprezece, a ridicat glasul și le-a zis: „Bărbați iudei și voi toți cei care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta, și ascultați cuvintele mele!”* (vers. 14).

Apoi el a prezentat planul lui Dumnezeu pornind de la făgăduința revărsării Duhului Sfânt din Ioel cap. 2 și s-a referit la versetele corespunzătoare din Vechiul Testament, dovedind că tot ce a fost spus mai dinainte despre Isus Hristos referitor la suferința, moartea, învierea și înălțarea Sa la cer, s-a împlinit cu El.

Până în ziua de azi fiecare predicator ar trebui verificat dacă se încadrează în normele bine întărite de Petru, omul lui Dumnezeu, apostolul căruia Domnul i-a dat cheile împărăției cerurilor. Ultima predică care va fi predicată sub inspirația Duhului Sfânt, trebuie și va fi în concordanță cu prima predică; ultimul botez în apă trebuie și va fi făcut la fel ca primul botez. Ceea ce s-a învățat și s-a practicat chiar la început în Biserica nou testamentară rămâne valabil atât timp cât Biserica lui Isus Hristos este pe pământ. Aici nu este vorba despre biserica catolică, biserica ortodoxă, cea anglicană, luterană sau oricare altă biserică, ci este vorba despre Biserica lui Isus Hristos, cea despre care Însuși Domnul nostru a spus, „*Eu voi zidi Biserica Mea...*” Și doar ea nu va fi biruită de porțile locuinței morților.

Toate denominațiunile înființate de oameni au propriile lor crezuri. Așa este de exemplu crezul niceo-calcedonian care a fost recunoscut în anul 381 d.Hr. printr-o hotărâre definitivă în cadrul unui sinod. În acel timp, Teodosiu I a declarat credința în sfânta treime ca religie de stat. Dar Biserica lui Isus Hristos cunoaște o singură mărturisire de credință, care nu se găsește în niciun catehism, ci numai în Biblie: „*Un Domn, o credință, un botez...*” (Ef. 4:5).

Petru a auzit cu urechile lui marea trimitere care a ieșit de pe buzele Domnului nostru și a înțeles-o corect; el a făcut un cuprins al celor spuse în Matei 28:18-20, în Marcu 16:14-20, în Luca 24:44-51 și în Ioan 20:19-23 cu referire la vestire, la credință, la iertarea păcatelor și la botezul în apă.

Rezultatul predicii sale a fost următorul: „După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă, și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?” „Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeu nostru.” Și, cu multe alte cuvinte, mărturisea, îi îndemna și zicea: „Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos.” Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați; și în ziua aceea la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete.” (Fapte 2:37-41).

Aceasta este predica care va rămâne pentru totdeauna singurul model valabil, pentru că Biserica lui Isus Hristos este zidită pe temelia apostolilor și prorocilor (Efes. 2:19-22). Pocăința, credința, botezul în apă, botezul cu Duhul Sfânt – despre toate acestea a fost predicat, toate au fost trăite, și pentru adevărații credincioși ai Bibliei acesta va rămâne modelul valabil până la sfârșit.

Când au apărut diferențe de păreri ca cea din Fapte 15, s-au adunat apostolii și bătrânii. Acolo citim: „După ce s-a făcut multă vorbă, s-a sculat Petru și le-a zis: „Fraților, știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca, prin gura mea, Neamurile să audă cuvântul Evangheliei, și să creadă.” (vers. 7).

Petru, bărbatul primului ceas, și-a dus la îndeplinire slujba divină care i-a fost încredințată. El nu a șovăit în a mărturisi că Dumnezeu l-a ales să vestească Evanghelia și păgânilor. Dovada că pocăința păgânilor a fost autentică poate fi găsită în vers. 8 și 9: „Și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei, și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă. N-a făcut nicio deosebire între noi și ei, întrucât le-a curățat inimile prin credință”. Dumnezeu măntuiește în același fel, indiferent dacă este vorba de evrei sau de neamuri – și aceasta până în ziua de azi.

Haideți s-o spunem încă o dată clar și răspicat: primul botez al celor deveniți credincioși a avut loc în ziua de Rusalii și a fost făcut în Numele Domnului Isus Hristos. În acest mod au fost botezați cei trei mii de credincioși la Ierusalim, apoi credincioșii din Samaria (Fapte

8:16), cei din Cezareea (Fapte 10:48), cei din Efes (Fapte 19:5) și așa vor fi botezați și ultimii credincioși. Atât învățătura despre trinitate, introdusă în sec. al IV-lea, cât și botezul trinitar sunt total nebiblice. La fel și actul stropirii pe frunte cu apă, așa cum l-a primit Constantin pe patul de moarte în anul 337, este total nebiblic. Când Sfânta Scriptură vorbește despre botezul în apă, atunci singurul botez valabil este cel prin scufundare. Așa L-a botezat Ioan Botezătorul pe Domnul și Mântuitorul nostru în Râul Iordan: „*De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea, cerurile s-au deschis, și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborându-Se în chip de porumbel și venind peste El.*” (Matei 3:16). În acest fel au fost botezați toți credincioșii în vremea apostolilor, ca de exemplu, famenul din Fapte 8:38: „*A poruncit să stea carul, s-au coborât amândoi în apă, și Filip a botezat pe famen*”.

Petru, apostolul care a fost chemat și ales de Însuși Domnul, a predicat Evanghelia deplină a lui Isus Hristos, în care se include pocăința, credința, botezul în apă, botezul cu Duhul Sfânt și toți cei care au auzit predica lui și au crezut vestirea, au trăit mântuirea deplină, așa cum s-a întâmplat în casa lui Corneliu, în Fapte 10. În predica lui, el a întărit aceste lucruri cu privire la Isus Hristos: „*Toți prorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor.*” *Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a coborât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul.*” (vers. 43-44). Așa că nu este vorba de oficierea unei lucrări făcute de vreun preot. Mai întâi are loc predica, apoi vine credința ascultătorilor, apoi vine trăirea personală a iertării păcatelor, urmată de botezul în apă și de botezul cu Duhul Sfânt.

Așa cum a făcut în prima sa predică, Petru a poruncit credincioșilor din casa lui Corneliu ca să fie botezați: „*Și a poruncit să fie botezați în Numele Domnului Isus Hristos.*” (vers. 48).

Apostolul Petru, cel care a avut o responsabilitate deosebită, a trăit din plin încoronarea slujbei sale, și Dumnezeu Însuși a depus mărturie pentru aceasta. El și-a îndeplinit însărcinarea și prin epistolele sale care au devenit o parte integrantă a Noului Testament.

Următorul nostru martor va fi Pavel. La întoarcerea lui la Dumnezeu, a fost spus: „*...căci el este un vas, pe care l-am ales, ca să*

ducă Numele Meu înaintea Neamurilor, înaintea împăraților, și înaintea fiilor lui Israel...” (Fapte 9:15).

El a fost un vas ales pentru cei aleși și a primit o însărcinare deosebită pentru neamuri. Pe baza însărcinării divine pe care a primit-o, Anania i-a spus: „*Frate Saule, Domnul Isus, care ți S-a arătat pe drumul pe care veneai, m-a trimis ca să capeți vederea, și să te umpli de Duhul Sfânt.*” (vers. 17b). Întoarcerea lui Pavel la Dumnezeu a fost însoțită de botezul în apă și de botezul cu Duhul Sfânt (Fapte 9:17-18).

Avem și următoarea relatare a trăirii sale: „*El mi-a zis: „Dumnezeul părinților noștri te-a ales să cunoști voia Lui, să vezi pe Cel Neprihănit și să auzi cuvinte din gura Lui.*” (Fapte 22:14).

Însuși Domnul i-a poruncit: „*Du-te, căci te voi trimite departe la Neamuri...*” (Fapte 22:21b).

În Ioan 13:20, El a spus: „*Adevărat, adevărat vă spun că cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește; și cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine*”. O trimitere divină este în directă legătură cu planul lui Dumnezeu de mântuire. Și toți cei care sunt din Dumnezeu primesc pe cel trimis de Dumnezeu și mesajul adus de el.

Pavel a trăit o întoarcere biblică, un botez în apă biblic, un botez cu Duhul Sfânt biblic, o chemare și trimitere biblică. El știa unde și când a avut loc întoarcerea sa la Dumnezeu și când L-a întâlnit pe Hristos și anume, la amiază, aproape de Damasc (Fapte 22:6).

De aceea, în prima sa epistolă adresată unei mici adunări de casă din Roma, el se prezintă astfel: „*Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu, pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi.*” (Rom. 1:1-2).

El a fost rânduit de Dumnezeu, și în epistolele sale el se ocupă de fiecare temă biblică, de fiecare învățătură biblică: de la alegere la neprihănire, la sfințire, la botezul cu Duhul Sfânt, la darurile Duhului și până la roada Duhului. El a scris despre rânduiala în Biserica nou testamentară: s-a ocupat de tema referitoare la cele cinci slujbe (Ef. cap. 4) din Biserică; a arătat locul bătrânilor, al diaconilor, al celor cu

daruri, al femeilor și al bărbaților; și a vorbit despre revenirea Domnului. Nu există nicio temă privitoare la Biserică pe care el să n-o fi acoperit în mod amănunțit.

În epistola către biserica din Galatia, el arată în mod apăsător și cu autoritate divină că oricine predică o altă evangheligie este blestemat. El nu a învățat aceasta într-o școală biblică sau într-un seminar teologic de la un om, ci el a primit-o în mod direct, prin descoperirea lui Isus Hristos (Gal. 1:6-12) și ceea ce a predicat el a fost în deplină concordanță cu ceea ce au predicat Petru și ceilalți apostoli (Gal. cap. 2). Când Pavel a venit în Efes, el a întâlnit ucenici care fuseseră botezați de Ioan Botezătorul și le-a predicat. „Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a coborât peste ei, și vorbeau în alte limbi și proroceau.” (Fapte 19:5-6).

Petru, Ioan, Iacov, Pavel și toți ceilalți nu au știut de un Dumnezeu format din trei persoane, de o trinitate, de un botez trinitar sau despre făcutul crucii în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Nu există niciun text biblic în care să fi fost folosită formula trinitară. De abia în sec. al IV-lea textul din Matei 28 a fost răstălmăcit și aplicat în mod greșit. În manuscrisele originale, așa cum o confirmă și Eusebiu, este scris: „...și botezați-i în Numele Meu!” (Note de subsol din ediția Bibliei „Aland/Nestle Novum Testamentum”). Versiunea actuală a textului din Matei 28:19 nu a existat până la formarea Canonului Scripturilor în anul 367.

Primii trei sute de ani ai Bisericii au trecut fără papi, fără cardinali, fără preoți. La o cercetare mai adâncă a istoriei bisericii, se poate vedea că niciunul dintre așa-ziii „părinți ai bisericii” nu a rămas în învățătura apostolilor de la început. Devierile au început imediat după vremea apostolilor. Fie că a fost Policarp, Ireneu, Ignatiu, Iustinian, Tertulian (cel dintâi care a inventat trinitatea), Ciprian, Origen sau Augustin, niciunul dintre ei nu a putut mărturisi despre o întoarcere biblică la Dumnezeu, un botez în apă, un botez cu Duhul Sfânt sau despre o chemare directă; niciunul nu a avut o trăire cu Hristos. Toți au acceptat creștinismul doar ca pe o religie.

Cu toții, dar în special de la Ignatiu și Iustinian, i-au blestemat pe evrei și i-au numit ucigași ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos. În

cărțile sale „Cocoșul a mai cântat o dată” și „Istoria criminală a creștinismului” dr. Karlheinz Deschner redă afirmațiile făcute de părinții bisericii împotriva evreilor. Pentru că L-au respins pe singurul Dumnezeu al lui Israel – Elohim Iahveh Elohim Echad – Cel în care credeau evreii, ei au adoptat în schimb un dumnezeu triunic păgân pe care ei l-au prezentat ca „sfânta treime”. Aceasta este o hulă la adresa veșnicului Dumnezeu, care a spus în prima poruncă: *„Eu sunt Domnul Dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.”* (Ex. 20:2-3).

„Eu sunt Domnul, și nu mai este altul, afară de Mine nu este Dumnezeu. Eu te-am încins, înainte ca tu să Mă cunoști.” (Isaia 45:5).

De fiecare dată, Domnul Dumnezeu a jurat doar pe Sine Însuși: *„...Pe Mine însumi jur, zice Domnul...”* (Gen. 22:16a).

În Isaia 45:22-23, El a spus: *„Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, și nu altul. Pe Mine însumi Mă jur, adevărul iese din gura Mea și cuvântul Meu nu va fi luat înapoi: orice genunchi se va pleca înaintea Mea, orice limbă va jura pe Mine”*. În Biblia în limba ebraică formularea „Domnul Dumnezeu” – Elohim Iahveh – apare de 6356 de ori și numai în formă de singular.

Și în Noul Testament este mereu vorba despre SINGURUL Dumnezeu:

„Isus i-a răspuns: „Cea dintâi este aceasta: „Ascultă Israele! Domnul Dumnezeu nostru este un singur Domn.” (Marcu 12:29)

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3).

„Deoarece Dumnezeu este Unul singur, și El va socoti neprihăniți, prin credință, pe cei tăiați împrejur, și tot prin credință și pe cei netăiați împrejur.” (Rom. 3:30).

„Dar mijlocitorul nu este mijlocitorul unei singure părți, pe când Dumnezeu, este unul singur.” (Gal. 3:20).

„Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul”, zice Domnul Dumnezeu, „Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic.” (Apoc. 1:8).

„...Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva” (Apoc. 4:2).

Niciun proroc și niciun apostol nu a vorbit vreodată despre trei persoane veșnice. Niciodată nu apare în Biblie „Dumnezeu Fiul”, ci întotdeauna *Fiul lui Dumnezeu* și niciodată nu apare „Dumnezeu Duhul Sfânt”, ci numai *Duhul lui Dumnezeu* sau *Duhul Sfânt*. *Singurul Atotputernic, singurul Veșnic, singurul Creator, Mântuitor, Împărat, Judecător, totul în toți*. Pentru mântuirea noastră El S-a descoperit ca Tată în cer, în Fiul pe pământ și în Biserică prin Duhul Sfânt.

Se pune întrebarea: există vreo biserică sau biserică liberă, un predicator sau evanghelist care să predice versiunea originală, Evanghelia deplină care include pocăința, întoarcerea la Dumnezeu, înnoirea, nașterea din nou, singurul botez în apă valabil în Numele Domnului Isus Hristos, „*Un Domn, o credință, un botez.*” (Ef. 4:5) și botezul cu Duhul Sfânt (Matei 3:11), așa cum este arătat în Sfânta Scriptură? „*Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt.*” (Fapte 1:5). Chiar și renumiții televangheliști sunt mai interesați să prezinte o evanghelie socială sau minuni sau o evanghelie a prosperității decât să predice Evanghelia originală în felul în care ne-a fost lăsată în Sfânta Scriptură. Și aceasta nu este totul: ei numesc botezul biblic în Numele Domnului Isus Hristos ca fiind o erezie. Prin urmare, Petru ar fi cel dintâi eretic, Filip ar fi al doilea și Pavel al treilea eretic. Cei mai mulți dintre ei cred botezul roman și nu pe cel ce a venit din Ierusalim – botezul biblic, apostolic.

Bisericile vor continua să rămână în tradițiile lor moștenite. În ciuda diferențelor dintre ele, toate au același crez ce se presupune a fi apostolic, dar care în realitate nu este apostolic pentru că nu vine de la apostoli. Dacă este vorba de botezul în apă, este o diferență ca de la cer la pământ între învățătura că nașterea din nou are loc prin stropirea cu apă pe frunte a unui bebeluș și trăirea adevărată a nașterii din nou a credinciosului prin Cuvânt și prin Duh. Fără nicio excepție, toate

bisericile sunt înșelate de teologia răstălmăcirii și se sprijină pe stâlpi făcuți de oameni: trinitatea și botezul trinitar.

Acesta este rezultatul tragic după 2.000 de ani. Hristoșii mincinoși și unșii falși se ridică plini de ei înșiși înaintea oamenilor și înșeală multe suflete, așa cum a spus Isus mai dinainte (Matei cap. 24). Marea lepădare de credință, așa cum a fost prezisă de Pavel în 2 Tes. 2, a devenit realitate. Acești făcători de semne vor trebui să sufere respingerea din partea Domnului: „...*depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.*” (Matei 7:21-23).

Acest lucru trebuie spus pentru că bisericile creștine nu se întorc la învățăturile Domnului nostru care au fost vestite de apostoli, ci ele se sprijină pe învățăturile care au fost introduse treptat după declararea creștinismului ca religie de stat în sec. al IV-lea. Din cei peste o mie de participanți la sinodul de la Niceea, 318 au votat în favoarea învățaturii trinitare, în care accentul se punea pe persoana Fiului despre care s-a spus că este la fel de veșnic ca și Tatăl . În anul 386, (după sinodul de la Constantinopol din 381), Duhul Sfânt a fost declarat în mod oficial ca fiind a treia persoană a trinității.

Din punct de vedere biblic, creștinismul care a luat naștere în urma acestor sinoade este o falsificare în care nimic nu mai este în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu; nimic nu este biblic, nimic nu mai duce înapoi la Hristos, la Petru și la apostoli. Este format numai din înțelegeri greșite, dogme și învățături bisericești. Hristos nu are niciun loctiitor, și Petru nu a numit niciun succesori. Mai mult decât atât, Biblia nu recunoaște niciun cult al Mariei, nicio mijlocitoare și nicio femeie apărătoare. Maria și-a îndeplinit singura ei sarcină: „*Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un Fiu, și-I vor pune numele „Emanuel” care, tâlmăcit, înseamnă: „Dumnezeu este cu noi.*” (Matei 1:23, Isaia 7:14). „*Și iată că vei rămâne însărcinată, și vei naște un Fiu, căruia Îi vei pune numele Isus.*” (Luca 1:31). După aceea, ea mai este amintită o singură dată, și anume în Fapte 1:14, atunci când ea s-a rugat împreună cu cei 120 de credincioși ca să primească botezul cu Duhul Sfânt. De asemenea, nu există niciun cuvânt în Biblie referitor la beatificarea sau canonizarea celor morți.

Întemeierea bisericii de stat a fost urmată de creștinarea forțată și de persecutarea evreilor și a tuturor celor ce nu se uneau de bună

voie cu biserica de stat Romană. În timpul celor șapte cruciade între anii 1095 și 1292, milioane de oameni au fost uciși în chinuri înspăimântătoare pentru că au refuzat să sărute crucifixul și să accepte religia creștină. Inchiziția, vânătoarea de vrăjitoare, contra-reforma și persecuția hughenotilor au costat și ele viața multor oameni. O imensă cantitate de sânge nevinovat a fost vărsată în numele creștinismului de stat.

La o examinare mai atentă, nicio biserică, fie ea catolică, ortodoxă sau anglicană, bisericile creștine din Orientul Mijlociu și nici celelalte învățături și practici sau oricare alta nu este de fapt în concordanță cu Biserica de la început în ceea ce privește învățătura și practica. Toate au propria lor evanghelie, o evanghelie complet diferită de cea care a fost predicată de către apostoli la început și care ne-a fost lăsată foarte clar în Cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, slujba pe care Pavel a primit-o prin însărcinare divină în timpul său și pe care a dus-o la îndeplinire, nu a fost în zadar, ea având efect pentru toți credincioșii de-a lungul veacurilor și chiar și pentru noi acum, în timpul sfârșitului.

Următorul martor va fi apostolul Ioan, cel care a primit descoperirea finală a lui Isus Hristos pe Insula Patmos și a văzut tot ce va avea loc până la sfârșitul timpului. În epistolele sale, ucenicul iubit de Isus vorbește în mod special despre dragostea lui Dumnezeu, căci Dumnezeu este dragoste. El accentuează faptul că nicio minciună nu vine din adevăr: „*V-am scris nu că n-ați cunoaște adevărul, ci pentru că îl cunoașteți și știți că nicio minciună nu vine din adevăr.*” (1 Ioan 2:21).

Ca și Pavel, el îl demască pe Antihrist, cel care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de ce este vrednic de închinare, ca om al păcatului și al fărădelegii. Ioan a întrebat, „*Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acela este Antihristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul.*” (vers. 22). Așa că nu este vorba despre o a doua persoană a dumnezeirii, ci despre Hristos, Mesia, Unsul ca manifestare a Tatălui în Fiul. Căci Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine (2 Cor. 5:19).

„*Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu; și nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel, nimeni nu*

cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.” (Matei 11:27).

Ioan a scris despre revenirea lui Isus Hristos: *„Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală, și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El.”* (1 Ioan 2:28). Aceasta este adresată celor întorși la Dumnezeu, născuți din nou, botezați în apă și botezați cu Duhul Sfânt și care așteaptă revenirea lui Hristos. *„Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este.”* (1 Ioan 3:2). Fiecare verset până la ultimul din a treia epostolă a lui Ioan, are o mare însemnătate: *„...pentru adevărul acesta care rămâne în noi și care va fi cu noi în veac.”* (2 Ioan, vers. 2). *„Eu n-am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr.”* (3 Ioan, vers. 4).

Acum, atenția noastră se îndreaptă către cele 22 de capitole ale cărții Apocalipsa, carte cu caracter profetic, asupra lucrurilor care i-au fost arătate și spuse și care au o semnificație deosebită pentru noi acum, în timpul sfârșitului: cele șapte mesaje către cele șapte biserici, cele șapte peceti, cele șapte trâmbițe ale judecății, cele șapte potire; ceea ce a fost descoperit referitor la adevărata Biserică a lui Isus Hristos (cap. 12), care este arătată ca o femeie cu o coroană de 12 stele, învățătura celor 12 apostoli și care va fi prigonită; sau despre biserica falsă care este descrisă în capitolul 17, ca o femeie cu următoarele însușiri:

„Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Ținea în mână un potir de aur plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei. Pe frunte purta scris un nume, o taină: „Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului.” Și am văzut pe femeia aceasta îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus. Când am văzut-o, m-am mirat minune mare. ... Și femeia, pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care are stăpânire peste împărații pământului.” (Apoc. 17:4-6, 18)

În capitolul 18 este arătată judecata orașului cel mare care este așezat pe șapte coline. Și exact în această legătură răsună glasul din

cer și se adresează poporului lui Dumnezeu: „*Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!*” (vers. 4).

Apoi peste acest oraș va cădea marea judecată: „*Vai! Vai! Cetatea cea mare,... într-o clipă a fost prefăcută într-un pustiu! Bucură-te de ea, cerule! Bucurați-vă și voi, sfinților, apostolilor și prorocilor! Pentru că Dumnezeu v-a făcut dreptate, și a judecat-o.*”

„*și pentru că acolo a fost găsit sângele prorocilor, și al sfinților, și al tuturor celor ce au fost înjunghiați pe pământ.*” (vers. 19b, 20, 24).

În capitolul 19 vedem desăvârșirea, care include Biserica răscumpărată. Mireasa Mielului s-a pregătit și va lua parte la ospățul de nuntă în cer (vers. 7).

„*Apoi mi-a zis: „Scrie: „Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!” Apoi mi-a zis: „Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!”* (vers. 9).

În cap. 20 vedem la început referirea la împărăția de o mie de ani (vers. 1-10), iar apoi este descrisă ultima judecată:

„*Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în Cartea Vieții a fost aruncat în iazul de foc.*” (Apoc. 20:14-15).

Apoi noul Ierusalim coboară din ceruri: „*Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei.*” (Apoc. 21:2)

Da, și apoi timpul se va încheia și veșnicia, care nu are început, se va așterne pentru totdeauna. Doar cei ce au primit viața veșnică prin credința în Isus Hristos vor trăi veșnic. „*Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața.*”

„*Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică.*” (1 Ioan 5:11-12, 20).

Petru și Pavel au lăsat scris despre credința și învățătura Bisericii nou testamentare într-o formă clară și ușor de înțeles pentru cei cărora le este descoperit. Apostolul Ioan și-a adus mai întâi partea sa în epistole și apoi a lăsat scris în cartea Apocalipsei tot ce a văzut, și anume, ceea ce va avea loc până la sfârșitul timpului, chiar până la cerul cel nou și pământul cel nou.

Sfârșitul încoronat

Cel mai important lucru pentru credincioșii biblici din timpul nostru este că Dumnezeu Însuși a avut de grijă ca acum, la sfârșitul timpului de har pentru Biserica nou-testamentară, tot ceea ce face parte din planul de mântuire să fie inclus în vestire. Astăzi nu ajută pe nimeni doar să vorbească, să predice sau să scrie despre lucrurile care s-au petrecut pe vremea lui Noe, Moise, a lui Iosua, a lui Ilie, a lui Ioan Botezătorul sau în zilele lui Isus și ale apostolilor, dacă noi nu am primit harul să recunoaștem ceea ce face Dumnezeu în prezent, conform Cuvântului Său.

La începutul începutului, Biserica era sub călăuzirea directă a Duhului Sfânt. Toți credincioșii erau umpluți cu Duhul și erau călăuziți de Duhul; ei erau cu adevărat o inimă și un suflet.

Apoi au apărut diviziunile; s-au ridicat frați falși cu învățături false și aceasta a condus în cele din urmă la diviziuni. Apostolul Pavel a scris și a avertizat chiar de atunci, din timpul lui: *„Vă îndemn, fraților, să vă feriți de cei ce fac dezbinări și tulburare împotriva învățaturii, pe care ați primit-o. Depărtați-vă de ei.”* (Rom. 16:17).

Dar acest model de diviziune a continuat: în vremea Sinodului de la Niceea în anul 325, existau deja 128 de direcții de credință – iar astăzi Consiliul Mondial al Bisericilor include 347 de biserici protestante și asociații creștine. Chiar și în cadrul mesajului acestui ceas sunt diferite grupări, deși este doar un singur Dumnezeu, o singură Biblie și o singură Biserică. Cu toate acestea, mereu și mereu se ridică cineva cu descoperiri deosebite și trage pe ucenici de partea lui ca să-l urmeze.

Această stare trebuie să aibă și va avea un sfârșit peste tot și cu toți cei ce sunt o parte a Bisericii Mireasă. În acea ultimă și foarte scurtă fază, adevărații credincioși vor fi din nou o inimă și un suflet. În acel timp, lucrarea lui Dumnezeu nu va fi în legătură cu un om, ci cu Dumnezeu Însuși și atunci vremea înșelării și a ducerii în eroare a Bisericii Mireasă se va încheia pentru totdeauna.

Faptul că noi trăim acum în faza finală a timpului de sfârșit, de fapt chiar înaintea revenirii lui Isus Hristos, poate fi recunoscut și văzut prin semnele acestui timp despre care Domnul nostru a vorbit în Matei 24, Marcu 13 și în Luca 21. În același timp însă, El ne încurajează să ne ridicăm capetele atunci când se întâmplă aceste lucruri căci izbăvirea noastră se apropie. În această expunere, suntem interesați de făgăduința cea mai mare referitoare la ceea ce trebuie să se întâmple cu Biserica înaintea revenirii făgăduite a lui Hristos (Ioan 14:1-3). În Fapte cap. 3 citim despre așezarea din nou a tuturor lucrurilor: *„Pocăiți-vă, dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviore și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor; despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime.”* (vers. 19-21).

Hristos așteaptă în ceruri până când toate lucrurile în Biserica Sa sunt reasezate în starea de la început. Noi am amintit deja despre făgăduința care a fost confirmată de Domnul nostru. Prorocul Ilie a fost cel mai bun exemplu; Dumnezeu l-a folosit pentru a întoarce Israelul înapoi la Domnul. Apoi a fost Ioan Botezătorul, cel care trebuia să prezinte un popor bine pregătit pentru Domnul la prima Sa venire (Luca 1:16-17). În timpul nostru El a folosit un bărbat smerit al lui Dumnezeu, William Branham, care a primit cu adevărat o însărcinare directă din partea Lui. Conducătorii religioși spun: „Așa este întotdeauna: toate sectele urmează pe cineva care se prezintă ca proroc sau prorociță.”

În acest caz, situația este complet diferită. Noi nu suntem o sectă. Noi nu urmăm niciun om și niciun proroc. Noi Îl urmăm pe Isus Hristos, dar noi nu putem trece pe lângă ceea ce a făgăduit Dumnezeu

și a și împlinit. În același fel, credincioșii din Biserica de la început nu erau urmași ai lui Petru și Pavel, ci urmași ai lui Hristos. Dar ei urmau ceea ce învățau apostolii în Numele Domnului. A avut loc o chemare cerească și o trimitere în viața lui William Branham, fapt pe care noi l-am arătat într-un mod convingător în diferite lucrări publicate. Așa cum știm cu toții, pe când boteza a 17-a persoană în Fluviul Ohio, pe 11 iunie 1933, Domnul l-a chemat cu următoarele cuvinte rostite din aceeași lumină supranaturală pe care Pavel a văzut-o pe drumul Damascului: **„Așa cum a fost trimis Ioan Botezătorul să premergeă prima venire a lui Hristos, la fel mesajul dat ție va premerge a doua venire a lui Hristos.”** Acesta este AȘA VORBEȘTE DOMNUL.

Pavel a relatat despre chemarea și întoarcerea lui la Dumnezeu: **„Cei ce erau cu mine, au văzut bine lumina și s-au înfricoșat, dar n-au auzit glasul Celui ce vorbea.”** (Fapte 22:9). Pe 11 iunie 1933, în jur de patru mii de oameni care stăteau pe malurile Fluviului Ohio au văzut lumina supranaturală care s-a coborât peste fratele Branham – „Associated Press” a relatat despre acest fapt în presa din SUA și Canada – dar glasul și cuvintele care au fost rostite, așa cum sunt citate mai sus, au fost adresate doar fratelui Branham. Isus Hristos este același ieri, azi și în veci!

Așa cum am văzut, Dumnezeu a chemat și a trimis pe prorocii și apostolii Săi în toate vremurile. După o mie de ani de întuneric îngrozitor din Evul Mediu, John Wycliffe din Anglia s-a ridicat și a spus cu tărie: „Doar ceea ce este scris în Biblie este biblic”. Jan Hus din Praga a fost cuprins de aceeași râvnă pentru adevăr, la fel ca Martin Luther, Huldreich Zwingli, Jean Calvin și alții. A venit apoi John Wesley, din a cărui vestire au răsărit metodaștii, în următoarea trezire s-a ridicat William Booth (Armata salvării), urmat de Menno Simon (menoniții), de John Smith (bapțiștii) și în sfârșit Zinzendorf, Moody, Finney, Charles Price și Georg Müller. Și lista ar putea continua.

La începutul sec. XX, a venit străpungerea mișcării pentecostale cu restituirea darurilor Duhului. După cel de-al Doilea Război Mondial, s-a ridicat William Branham, mai întâi ca un evanghelist având un dar deosebit de vindecare. Domnul Însuși l-a trimis și a confirmat vestirea Evangheliei originale într-un mod fără

precedent înaintea a mii de oameni. După o trăire supranaturală avută în 7 mai 1946, atunci când printr-un mesager ceresc a primit îndrumări specifice în ceea ce privește slujba sa, fratele Branham a început să predice în adunări interdenominaționale aducând mesajul biblic poporului lui Dumnezeu. Înainte de acest eveniment, el fusese ordonat ca predicator în biserica baptistă. Slujba lui a condus la așezarea din nou a tuturor lucrurilor care au fost în biserica de la început, dar care s-au pierdut de-a lungul timpului.

Mesajul divin, original premerge a doua venire a lui Hristos, care acum este foarte, foarte aproape. Toate învățăturile biblice despre dumnezeire, botezul în apă, cina Domnului, etc., în principal totul a fost adus înapoi prin vestirea lui. Dacă noi am ști doar ceea ce s-a întâmplat acum 2.000 de ani și nu am ști ce trebuie să se întâmple azi în conformitate cu planul divin de mântuire, atunci am fi vrednici de milă. Ceea ce trebuie să aibă loc acum, înaintea revenirii lui Hristos, este chemarea afară a tuturor celor ce sunt o parte a Bisericii Mireasă, afară din robia religioasă și din încurcătura babiloniană care predomină în toate denominațiunile. Următoarele versete din 2 Cor. 6:17-18, trebuie luate serios în considerare: *„De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic”*.

Pe cât de sigur Dumnezeu s-a îngrijit ca toți cei ce făceau parte din poporul Lui (Ezra 1:3) să se întoarcă din robia babiloniană la Ierusalim, pe atât de sigur este că toți adevărații credincioși se vor întoarce acum în Duhul la Ierusalim, înapoi la început. Așa cum Templul a fost reconstruit pe temelia originală pe vremea lui Ezra și Neemia și toate vasele au fost aduse înapoi din Babilon, tot așa trebuie să se întâmple și cu Biserica nou testamentară acum, la sfârșit: învățătura curată și practica originală trebuie redată Bisericii lui Isus Hristos. Și tot ce nu a fost în biserica de la început, *nu* trebuie să fie *nici* la sfârșit în ea.

Chemarea este dată acum: *„Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă!...”* (Ioel 2:16).

Acesta este ceasul celei mai importante decizii pentru cei ce fac parte din Biserica lui Isus Hristos, și anume, să iasă din toate

lucrurile care nu-și au originea în Dumnezeu și să intre prin Duhul Sfânt în tot ceea ce vine de la Dumnezeu. Ultima chemare răsună: „*Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!*”

Pavel a vrut să înfățișeze lui Hristos o fecioară curată (2 Cor. 11:2). Acest lucru trebuie și va avea loc acum cu adevărat. Mirele ceresc nu va veni după o curvă religioasă, ci după fecioarele înțelepte care formează Mireasa Sa (Mat. 25:1-10). „...*cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă, și s-a încuiat ușa.*” (Matei 25:10). Aceasta este cea mai importantă perioadă de timp din istoria omenirii și a Bisericii: Evanghelia adevărată, Evanghelia veșnică a împărăției lui Dumnezeu este predicată acum tuturor neamurilor spre mărturie (Matei 24:14) și fiecare om trebuie să se decidă.

Este adevărat și așa va rămânea: „...**tot așa mesajul dat ție va premerge a doua venire a lui Hristos**”. Domnul l-a luat acasă pe mesager, așa cum a făcut cu toți prorocii și apostolii Săi, dar mesajul ne-a rămas și noi îl purtăm în întreaga lume.

La sfârșit vor avea loc adunări cum n-au mai fost vreodată. Dar noi trebuie să luăm seama la avertizarea: „*Fiți, dar, îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă rodul scump al pământului, și îl așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzie.*” (Iacov 5:7).

„*Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit.*” (Evrei 10:36).

„*Slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi, zice Domnul oștirilor; și în locul acesta voi da pacea, zice Domnul oștirilor.*” (Hagai 2:9).

„*Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu – zice Domnul oștirilor!*” (Zah. 4:6).

„*Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ Cuvântul Lui.*” (Rom. 9:28).

Ultima chemare, ultimul mesaj răsună: înapoi la Dumnezeu! Înapoi la Cuvânt! Înapoi la început! Fiecare credincios în parte trebuie să aibe toate trăirile, ca și la început. Aceleași slujbe, aceleași daruri ale Duhului – la sfârșit totul va la fel cum a fost la început. Doar

atunci când fiecare mădular al trupului lui Hristos se va supune deplin Capului se va putea face voia desăvârșită a lui Dumnezeu. Punctul culminant va fi completa așezare din nou și, la sfârșit, revenirea lui Hristos despre care noi șocotim că va avea loc în timpul nostru. Desigur, numai Dumnezeu Singur știe ziua și ceasul. Totuși, semnele timpului de sfârșit mărturisesc într-un mod clar despre aceasta.

„Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos...” (1 Tes. 4:15-16).

„Ce spun eu, fraților, este că nu poate carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu; și că putrezirea nu poate moșteni neputrezirea. Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință.” (1 Cor. 15:50-54).

Ca predicator și slujitor al Domnului, eu am o singură obligație și aceasta este să duc la îndeplinire însărcinarea „de a predica Cuvântul și de a împărți hrana duhovnicească” (2 Tim. 4:1-5, Matei 24:45-47), însărcinare pe care Domnul cel înviat mi-a dat-o cu glas audibil, puternic și pătrunzător în zorii zilei de 2 aprilie 1962. Eu scriu ca unul care a trăit în mod personal harul lui Dumnezeu și care l-a cunoscut în mod personal pe fratele Branham timp de zece ani și care a participat la adunările lui în Europa și în Statele Unite. Eu sunt un martor ocular și auditiv al lucrurilor pe care Dumnezeu le-a făcut în timpul nostru. Eu am trăit zilele biblice.

Eu am fost ascultător de chemarea cerească în cei 49 de ani care au trecut și am predicat Cuvântul în 155 de țări. Am făcut toate lucrurile conform poruncii Domnului și chiar am urmat porunca să nu înființez adunări locale și să nu public o carte de cântări căci acestea

sunt semnalmentele unei denominațiuni. Fiecare adunare locală este suverană. Pavel a spus-o deja în timpul lui; vestirea ajunge la sfârșit: „Însă Domnul a stat lângă mine, și m-a întărit, pentru ca propovăduirea să fie vestită pe deplin prin mine, și s-o audă toate Neamurile...” (2 Tim. 4:17). Eu pot spune cu toată credincioșia împreună cu Petru: „Dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.” (1 Petru 1:25).

În cele din urmă, este vorba de Cuvântul veșnic, care este sămânța divină: „...fîndcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac.” (1 Petru 1:23)

Biserica zidită de Hristos nu este un locaș al minciunii, ci stâlpul și temelia adevărului însuși. „Dar dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului cel viu, stâlpul și temelia adevărului.” (1 Tim. 3:15).

„Totuși, temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui”; și: „Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!”” (2 Tim. 2:19).

AȘA VORBEȘTE DOMNUL: „Voi face din neprihănire o lege și din dreptate, o cumpănă; și grindina va surpa locul de scăpare al neadevărului, și apele vor îneca adăpostul minciunii.” (Isaia 28:17).

A sosit momentul adevărului: numai Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul. Pentru adevărații credincioși biblici trebuie să conteze numai ceea ce a fost învățat și practicat în Sfânta Scriptură. Compromisurile și interpretările personale nu sunt permise. Rămâne pentru totdeauna adevărat că nicio minciună nu vine din adevăr.

„...Dumnezeu să fie găsit adevărat, și toți oamenii să fie găsiți mincinoși, după cum este scris: „Ca să fii găsit neprihănit în cuvintele Tale, și să ieși biruitor când vei fi judecat.” (Rom. 3:4).

La fel ca la început, adevărații copii ai lui Dumnezeu sunt chemați acum afară și botezați în trupul lui Hristos prin Duhul Sfânt (1 Cor. 12:12-13) astfel ca la sfârșit să fie cu adevărat cum a fost la început:

„Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni.” (Fapte 2:42).

„Ceasul Carmel-ului” o va descoperi. Inimile adevăraților credincioși sunt întoarse la Dumnezeu și la Cuvântul Lui. Acest sfârșit va fi încoronat – rezultatul mesajului din timpul nostru.

AȘA VORBEȘTE DOMNUL alor Săi: *„Cine are urechi de auzit, să asculte!”*

„Dar ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud!” (Matei 13:16).

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos.” (1 Tes. 5:23)

Fie ca Domnul să vă binecuvânteze bogat pe voi toți cei ce stați în spatele acestei slujbe cu rugăciunile și darurile voastre și susțineți această lucrare misionară în toată lumea. Lui I se cuvine toată slava și cinstea din partea noastră; și fie ca El să-Și încheie lucrarea în noi și cu noi.

Din însărcinarea Lui,

Bro. Gray.

În primul sfârșit de săptămână din septembrie 2011, aproape o mie de credincioși, de aproape și de departe, s-au adunat în Centrul de Misiune ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu. Cine nu a putut găsi un loc în sala principală a putut urmări serviciul din sala de mese de la parter.

*Ei vin din Est și din Vest,
ei vin din Sud și din Nord ...*

De data aceasta au venit din peste douăzeci de națiuni.

Puteți să ascultați în direct, prin internet, adunările noastre lunare în primul sfârșit de săptămână al fiecărei luni – sâmbătă la ora 19:30 și duminică la ora 10:00 ora Europei Centrale (ora 20:30 și 11:00 pentru România). Predicile pot fi ascultate în limba română. Să aveți parte de ceea ce face Dumnezeu în prezent conform planului Său de mântuire!

Pagina Misiunii din Krefeld
<http://www.freie-volksmission.de>
E-mail: volksmission@gmx.de
[E.Frank@freie-volksmission.c](mailto:E.Frank@freie-volksmission.de)

**Dacă doriți să primiți literatura noastră
puteți scrie la adresa de mai jos:**

**Mission Center
P.O. Box 100707
47707 Krefeld
Germany**

Telefon: +49.2151.545151
Fax: +49.2151.951293

© *autor și editor Ewald Frank*
